

ΕΛΣΑ ΑΠΕΡΓΗ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΘΑ ΣΒΗΣΕΙ
ΤΙΣ ΠΛΗΓΕΣ

Ο δρόμος, που διέσχιζε το πάρκο με τα αιωνόβια φυλλοβόλα δένδρα, ήταν καλυμμένος από τα κιτρινοκόκκινα φύλλα τους, τα οποία, ακολουθώντας την επιτακτική προσταγή της Μητέρας-Φύσης, ολοκλήρωναν κάθε φθινόπωρο τον κύκλο τους και έπειτα από μια ολιγόλεπτη μα θεαματική αιώρηση στον αέρα έπεφταν στη γη. Εδημιουργείτο έτσι η αίσθηση στον τυχερό διαβάτη, που αποκαμωμένος από την ένταση του εργασιακού του περιβάλλοντος, έβρισκε τον απαραίτητο χρόνο για τον άκρως αναζωογονητικό περίπατο στο δασύλλιο, πως πατούσε πάνω σε πανάκριβο, βαθύ, περσικό χαλί, με αμέτρητες χρωματικές αποχρώσεις και σπάνια σχέδια που η ίδια η Φύση με ζήλο είχε κεντήσει. Οι χρυσές ηλιαχτίδες, διατηρώντας τη γλυκύτατη φήμη τους ως παιχνιδιάρες, τρύπωναν επιδέξια ανάμεσα στα λιγοστά φυλλώματα και αφού απέφευγαν με ζηλευτή ευελιξία τους δυνατούς κορμούς και τα διχτυωτά κλαδιά τους, τέλειωναν την υπερκόσμια διαδρομή τους χαϊδεύοντας στο πολύχρωμο έδαφος και προσθέτοντάς του πυρόξανθες ανταύγειες.

Το τοπίο αποτελούσε, το δίχως άλλο, βάλσαμο για κάθε κουρασμένη ψυχή. Μια αρμονία κατέκλυζε τα πάντα και μια μεθυστική ευωδιά που αναδιδόταν από κά-

θε σημείο του μικρού πάρκου, αποπλανούσε κυριολεκτικά τις αισθήσεις, ξυπνώντας την επιθυμία για μια ζωή μακριά από τον ασφυκτικό ρυθμό του πολιτισμού, μακριά από τις ψυχοφθόρες και παραπλανητικές κυψέλες του άγχους και του χρήματος, για μια ζωή όπου κυρίαρχες θα ήταν οι αιώνιες πανανθρώπινες αξίες.

Η φύση με την απέριττη ομορφιά της αποκαλύπτει στον «παραγεμισμένο» αστό μια διαφορετική αλήθεια. Μια απάντηση σε προβλήματα καθημερινά, απλά αλλά και πιο σύνθετα, μια διέξοδο από μια κουραστική πραγματικότητα, μια σκέψη πιο ανάλαφρη, απαλλαγμένη από κάθε λογής υπερβολές και πιθανές μεγαλοποιήσεις, που ο σύγχρονος άνθρωπος, εγκλωβισμένος στο κυνήγι των εντυπώσεων, βιώνει.

Με την πεποίθηση, λοιπόν, πως το μαγευτικό τοπίο θα μπορούσε να δράσει καταλυτικά και στα δικά μου ασήκωτα βάρη, ασφαλώς όχι εξαφανίζοντάς τα, αλλά τοποθετώντας τα σ' ένα ύψος όπου θα κατάφερνα να τα αντιμετωπίσω κατάματα, απαλλαγμένα από το δέος που τους προσάπτει τρομακτικές διαστάσεις, κάθισα ανάμεσα στα πεσμένα φύλλα πάνω σε μια μεγάλη πέτρα και κάτω από τη αναζωογονητική σκιά ενός πελώριου πλάτανου. Σηκώνοντας το κεφάλι μου άφησα τη ματιά μου να πλανηθεί στην τεράστια αγκαλιά του, επιτρέποντας ταυτόχρονα στις αισθήσεις μου να χαλαρώσουν στη συμμετρική θέα του.

Πήρα βαθιές ανάσες, ρουφώντας το οξυγόνο ως και το τελευταίο μόριο της ύπαρξής μου, και άφησα ψύχραιμα τη σκέψη μου να επαναφέρει τις τελευταίες σκληρές

μνήμες της στο προσκήνιο, νιώθοντας αρωγό τη δύναμη τής ήδη ανακτημένης λογικής μου. Άφησα, λοιπόν, τα περίεργα αλλά και άκρως επικίνδυνα γεγονότα των τελευταίων ημερών να ξετυλιχθούν εμπρός μου, κάνοντας, επιτέλους, μια προσπάθεια να τα κατατάξω σε θετικά και αρνητικά, ωφέλιμα ή επιζήμια, καταστροφικά ή σωτήρια για την ύπαρξή μου. Κι επιβαλλόταν εκ των συνθηκών να πάρω τη σωστή απόφαση αμέσως, καθώς ακόμη και ο χρόνος είχε συστρατευτεί με τους αντιπάλους μου και, αδιαφορώντας για το δίκαιο ή το άδικο, ήταν έτοιμος με την παραμικρή καθυστέρηση από μέρους μου να μου χρεώσει την αποτυχία...

Όλα, λοιπόν, ξεκίνησαν σαν μια φάρσα, σαν ένα καλοστημένο παιχνίδι, από αυτά που τα χειμωνιάτικα βράδια οι νεανικές παρέες, εθισμένες στο μυστήριο και στην αγωνία, συνήθιζαν να σκαρώνουν για να περνούν τις νύχτες τους, και κατέληξε σ' έναν τρομερό εφιάλτη με άγνωστο τέλος, όπου υπεράνθρωπα όντα διασκέδαζαν χρησιμοποιώντας σαν πιόνι τους εμένα τη δύσμοιρη, που, από περιέργεια και μόνο, δέχτηκα την πρόσκληση.

Και η περιέργεια, αποδεδειγμένα στην ιστορία ως ο πλέον παραπλανητικός σύμβουλος, με έριξε σε μια θάλασσα εξαιρετικά τρικυμιώδη για την κολυμβητική μου δεινότητα, με άφησε ολόγυμνη σ' ένα δύσβατο και γεμάτο ακανθώδεις θάμνους δάσος και ασυζητητί ανυπόδητη σ' ένα κακοτράχαλο μονοπάτι πλάι σε απύθμενο βάραθρο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ημέρα πρώτη

Ήταν μεσημεράκι, πριν από επτά ημέρες, όταν επιστρέφοντας σπίτι από το γραφείο, έλαβε χώρα στη ζωή μου το παράξενο, όπως φαινόταν στην αρχή τουλάχιστον, συμβάν.

Είχα ήδη ένα εξαντλητικό πρωινό, αντιμετωπίζοντας αγανακτισμένους πολίτες, οι οποίοι από μηχανογραφικό λάθος της οικονομικής υπηρεσίας, καλούνταν ξανά να προσέλθουν επωμιζόμενοι παραλείψεις άλλων. Ήμουν εξουθενωμένη και το μόνο που επιθυμούσα ήταν η άνεση του καναπέ του σπιτιού μου. Έτσι αγόρασα από το εστιατόριο του κτηρίου μια πλούσια μερίδα έτοιμου φαγητού και αμέσως μετά έκανα το απαραίτητο νεύμα στο πρώτο κίτρινο όχημα με τα γνωστά διακριτικά για να μ' εξυπηρετήσει. Και πραγματικά, ήμουν πολύ τυχερή, αφού το είδα να σταματάει, παρ' όλο που ήταν ήδη αγκυζαρισμένο από άλλον πελάτη.

«Πηγαίνω προς Αμπελόκηπους», πρόφερα δειλά, φοβούμενη μήπως η κατεύθυνσή τους ήταν εντελώς διαφορετική. Αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, η τύχη μου συνεχιζόταν καθώς είδα τον οδηγό να μου απαντάει με περισσή προθυμία κι ευγένεια θετικά.

«Ελάτε, είναι ακριβώς πάνω στον δρόμο μας!»

Ανακουφισμένη, πέρασα στο κάθισμα του συνοδηγού γρήγορα-γρήγορα, ώστε να πάψει το συντομότερο δυνατόν η εξαιτίας μου παρεμπόδιση της κυκλοφορίας, αλλά ενδόμυχα και για να σιγουρέψω τη θέση. Διακριτικά στράφηκα πίσω, προς τη συνταξιδιώτισσά μου και την ευχαρίστησα προσωπικά και εκ του σύνεγγυς αυτή τη φορά· από τη φευγαλέα ματιά που της έριξα μου δημιουργήθηκε η εντύπωση μιας πολύ οικείας φιγούρας, παρ' όλο που το μισό της σχεδόν πρόσωπο καλυπτόταν από ένα ζευγάρι μεγάλα σκούρα γυαλιά ηλίου και το άλλο μισό κρυβόταν πίσω από καλοχτενισμένα εβένινα μαλλιά.

Γρήγορα, και πριν φανώ αδιάκριτη, ανάγκασα τον εαυτό μου να κοιτάξει μπροστά, απασχολώντας τη σκέψη μου με την κίνηση στον δρόμο, που σε ώρες αιχμής γινόταν πράγματι αφόρητη! Συνήθως, ως συνοδηγός και κάπως απαλλαγμένη από το άγχος της οδήγησης απολάμβανα την κάθε διαδρομή, σήμερα όμως δεν έβλεπα την ώρα να φτάσω. Σίγουρα δεν ήμουν η μόνη κουρασμένη της μεγαλούπολης, αφού, αν μη τι άλλο, όλοι αυτοί οι ανυπόμονοι συμπολίτες επιθυμούσαν τη γρηγορότερη επιστροφή τους στο γαλήνιο περιβάλλον και στη θαλπωρή της οικογενειακής τους εστίας.

Τους τελευταίους δέκα μήνες, αφ' ότου, δηλαδή, ο συγγάτοικός και σύντροφος της ζωής μου μετακόμισε προσωρινά στη Γένοβα της γειτονικής Ιταλίας, για επαγγελματικούς λόγους –με τη σημερινή οικονομική κρίση θα τολμούσε κανείς να τους αποκαλέσει λόγους ανωτέρας βίας–, ζούσα μόνη στο μικρό μου διαμέρισμα, πρώτο ρετιρέ στον έκτο όροφο μιας παλιάς πολυκατοικίας του κέντρου.

Ήταν εντεταλμένος επί των δημοσίων σχέσεων μιας ναυτιλιακής εταιρείας που έδρευε στην Αμβέρσα, με υποκαταστήματα σε αρκετές πόλεις του κόσμου, μεταξύ των οποίων η Αθήνα και η Γένοβα. Ούτε λίγο – ούτε πολύ, λοιπόν, ήταν αναγκασμένος να υπακούει στην όποια μετάθεση, προκειμένου να διατηρεί την εργασιακή του θέση, ακόμη και εις βάρος της σχέσης του. Εν τούτοις, τη συγκεκριμένη στιγμή, ανυπομονούσα να βρεθώ στην απόλυτη ησυχία του προσωπικού μου χώρου. Κι όντως, σαράντα λεπτά αργότερα η διακαής επιθυμία μου έγινε πραγματικότητα καθώς απαλλαγμένη από οτιδήποτε περιττό, ευχαριστιόμουν την ευεργετική δράση του νερού πάνω μου...

Η σκέψη μου, προσπαθώντας να απαγκιστρωθεί απ' την πολύβουη δραστηριότητα της πόλης, «πέταξε» για λίγο στην αρρενωπή αγκαλιά του Στέργιου. Αποζητώντας την ασύλληπτα λυτρωτική ομορφιά της δροσερής γύμνιας του, ταξίδεψα, με τα μάτια της φαντασίας, στα λάγνα μονοπάτια της ηδονής όπου τα ακροδάχτυλά του συνήθιζαν να με οδηγούν, εξερευνώντας τολμηρά το κορμί μου, ενώ τα χείλη του σεργιανίζοντας αδηφάγα

στη βρεγμένη μου σάρκα, σημαδεύοντάς την επιδεικτικά, μου πρόσφεραν ένα πάθος κτητικό και απόλυτο. Μέσα απ' την κοφτή του ανάσα έβγαιναν ψίθυροι που έκαναν την καρδιά μου να δακρύζει από ευχαρίστηση, ενώ η εικόνα του εραστή που έτρεμε σαν ηφραίστειο έτοιμο να εκραγεί, παρέσερνε με την ορμή του κάθε μου αίσθηση, προετοιμάζοντάς με για έναν χείμαρρο δονήσεων που οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια στη ζητούμενη ολοκλήρωση...

Η ένταση ήταν τόσο αληθινή που μου αποκάλυπτε αστραποβολώντας τα δομικά στοιχεία του έβδομου ουρανού, την υπέρμετρη ομορφιά των ματιών, την ανεξίτηλη δροσιά ανοιξιάτικου πρωινού των χειλιών, την ανείπωτη χαρά της ψυχής, τη συγκλονιστική υπερδιέγερση των μυών, την απόλυτη ικανοποίηση του μυαλού. Τυλίχτηκα στο υπόλευκο μπουρνούζι του σε μια προσπάθεια υποκατάστασης της απουσίας του στιβαρού σώματός του γύρω μου, και βγήκα, μια και ο καιρός ακόμη το επέτρεπε, στην ευρύχωρη μπροστινή βεράντα, για να γευματίσω, έχοντας για συντροφιά μου ένα κολονάτο ποτήρι με λευκό κρασί! Χωρίς να ήταν το εξαιρετικό προϊόν κάποιας πασίγνωστης ποικιλίας, κατάφερε μολαταύτα να δώσει χρώμα σε ένα καθ' όλα πρόχειρο πιάτο. Παράλληλα, με τη βοήθεια του υπολογιστή, και συγκεκριμένα μέσω ιστοσελίδας δικτύωσης, επικοινωνήσα με την παρέα μου, απολαμβάνοντας μια φειδωλή κουβεντούλα μαζί τους και αποκομίζοντας την αίσθηση της παρουσίας τους στο τραπέζι μου. Τελειώνοντας, αναζήτησα την τσάντα μου επιθυμώντας το μικρό πακέτο

με τα τσιγάρα, για να ολοκληρωθεί έτσι η μεσημεριανή μου γαστρονομική απόλαυση.

Ψάχνοντας, όμως, διά της αφής, στα λιγοστά και απαραίτητα πράγματα του περιορισμένου εσωτερικού της, το χέρι μου στάθηκε με απορία σε ένα μεγάλο χαρτί, προχειρώς διπλωμένο στα τέσσερα, παραφωνία στον τακτοποιημένο χώρο της, που σίγουρα δεν ανήκε στα πράγματά μου. Γεμάτη περιέργεια, αλλά και με μια μικρή δόση αγωνίας, το τράβηξα έξω και αναζήτησα τον ρόλο του...

Ξεδιπλώνοντάς το, διαπίστωσα πως ήταν εντελώς λευκό. Όπως παραδόξως στην τσάντα μου, από άγνωστη προέλευση, υπήρχε μια κενή λευκή κόλλα αναφοράς. «Τι περίεργο!» μονολόγησα φωναχτά με το ίδιο πάντα απορημένο ύφος, και ενώ ετοιμαζόμουν να το πετάξω, μου δημιουργήθηκε η εντύπωση πως στην πίσω πλευρά του ήταν χαραγμένες με απαλό μολύβι κάποιες σχηματικές γραμμές.

Επικεντρώνοντας την προσοχή μου ανάμεσα στις πτυχές όπου οι μολυβιές διασταυρώνονταν με τις τσαλακώσεις, κατάλαβα πως επρόκειτο για κεφαλαία γράμματα που σχημάτιζαν μια πρόταση. Ήταν γραμμένα βιαστικά και κάποια από αυτά μόλις που διακρίνονταν. Με κάθε επιφύλαξη αλλά και σαφώς ανίκανη να αντισταθώ στο παράξενο μήνυμα το έφερα λίγο πιο κοντά στο πρόσωπό μου και το διάβασα:

«ΣΑΣ ΙΚΕΤΕΥΩ ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ, ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ
ΘΑ ΧΑΘΩ! ΕΛΑΤΕ ΑΝΘΕΩΝ 23 ΦΙΛΟΘΕΗ, ΤΟ ΑΠΟ-
ΓΕΥΜΑ!»

Έμεινα αποσβολωμένη, ανίκανη να κάνω οποιαδήποτε σκέψη για αρκετή ώρα. Άλλωστε τί μπορούσα να υποθέσω; Το μήνυμα αν και ελλιπές σε διευκρινιστικά στοιχεία, έδινε σαφή εικόνα πανικού. Ήταν μικρό, αλλά περιείχε ένα δυνατό σήμα κινδύνου! Μουδιασμένη από τον απρόσμενο εισβολέα της τσάντας μου, έγειρα στην πολυθρόνα πίσω μου, άναψα το τσιγάρο, που τόση ώρα το κρατούσα αφηρημένα στο χέρι μου, αφήνοντας τη ματιά μου να ακολουθήσει το πυκνό υπόλευκο συννεφάκι καπνού που ολοένα μεγάλωνε καθώς ανέβαινε στην οροφή, κι έκανα μια πρώτη προσπάθεια να προσεγγίσω με τη λογική μου το όλο θέμα. Οι ερωτήσεις πολλές και οι απαντήσεις ελάχιστες: Κατ' αρχάς, πόσο αληθινό μπορεί να ήταν; Η περίπτωση του εντελώς άκομψου αστείου ήταν πιθανή; Όμως ποιός ή ποιά και γιατί θα έπαιζε έτσι μαζί μου; Βέβαια, στον κύκλο μου, στην παρέα μου, συνηθίζαμε, χάριν γέλωτος, να διασκεδάζουμε κάνοντας χρήση της αδρεναλίνης που εκρήγνυται όταν μυστήριο και περιπέτεια βρίσκονται σε εξέλιξη. Με άλλα λόγια, δημιουργούσαμε, κατά ομάδες, φανταστικές καταστάσεις μυστηρίου, τις οποίες οι υπόλοιποι καλούνταν να λύσουν ή διαταράσσαμε την ηρεμία κάποιου, αφήνοντας εσκεμμένα κάποια σημάδια τόσο από το υπαρκτό φάσμα των παρανόμων όσο και από το αδιευκρίνιστο του υπερπέραν. Πολλές φορές, μάλιστα, φτάναμε στα όρια της απρέπειας, όταν εμπλέκαμε στο παιχνίδι, εν αγνοία τους, ανυποψίαστους και αθώους φυσικά πολίτες, αφήνοντας να «πέσουν» στην πόρτα τους, δήθεν τυχαία, ξεφτισμένα σημειωματάρια, διά της

βίας, ασφαλώς, πεπαλαιωμένα, που εξιστορούσαν μια ύπαρξη θησαυρού, παραθέτοντας ταυτόχρονα τα σημάδια που το μαρτυρούσαν, αλλά και εκείνα που τον οριοθετούσαν!

Η αγένειά μας κορυφωνόταν, όταν κρυμμένοι στο προκαθορισμένο σημείο γελούσαμε με την αφέλεια ή τη δίψα για εύκολο πλουτισμό του θύματος, που αφού πίστεψε την ψεύτικη αλήθεια, άρχισε το σκάψιμο! Στο ίδιο μήκος κύματος και άλλες σκηνοθετημένες δραστηριότητες του ελεύθερου χρόνου μας, τις οποίες αν ήθελα να φανώ ειλικρινής, θα τις χαρακτήριζα σαφώς απαράδεκτες, τις δεχόμουν όμως ως αστείσιμους, φάρσες, μιας παρέας που λάτρευε την περιπέτεια, την αγωνία και τη δράση. Επίσης, οι εξερευνήσεις χώρων ιδιωτικών ή μη, εντός ή εκτός πόλης, για τους οποίους κάτι είχε ακουστεί ή μια περίεργη φήμη τους ακολουθούσε, ένας θρύλος, μια παράξενη ιστορία, έστω μια διφορούμενη αστυνομική έκβαση, στις επιλογές μας θέση περιοπής. Ήταν, όμως, και το επαγγελματικό υπόβαθρο τεσσάρων από εμάς, και παραλίγο και το δικό μου, που ευνοούσε αυτές μας τις δραστηριότητες, καθώς τα εν λόγω άτομα ήταν σπουδαστές σε ιδιωτική σχολή δημοσιογραφίας και ένας ήδη επαγγελματίας τα τελευταία χρόνια στο αστυνομικό ρεπορτάζ.

Ο Θωμάς, λοιπόν, ως δυναμικό μέλος μεγάλου ειδησεογραφικού πρακτορείου της χώρας, ταξίδευε σε όποιο μέρος του πλανήτη διαδραματιζόνταν σημαντικά γεγονότα, καλά ή κακά, ευχάριστα, όπως η αποκατάσταση μιας δημοκρατίας ή ένα ιατρικό επίτευγμα, και δυσά-

ρεστα, όπως μια θεομηνία ή η κήρυξη ενός πολέμου! Συχνά-πυκνά τον ακολουθούσε και η γυναίκα του, η Ηλέκτρα, και άλλοτε πάλι κι εγώ που τύγχανα αδελφή της και πρώην μαθητευόμενη του στη σχολή. Σε μια τέτοια αποστολή στο Κονγκό, πρώην Ζαΐρ, όπου νέες πολιτικές αναταράξεις και ξεσπάσματα βίας προς τους αγανακτισμένους πολίτες, ήταν ξανά στο επίκεντρο των ειδήσεων, μας είχε ζητήσει να τον συνοδέψουμε. Τότε ήταν, που μέσα σ' ένα ατέρμονο «κακό», μια αβυσσαλέα καταπάτηση κάθε δικαιώματος, μια ρευστή πραγματικότητα και εκποίηση των ανθρωπίνων αξιών, εγώ, η Ευρωπαϊά τουρίστρια, γνώρισα τον τωρινό μου σύντροφο, τον Στέργιο. Μέναμε στο ίδιο ξενοδοχείο και ως συντοπίτες η συνεύρεσή μας θεωρήθηκε φυσικότητα. Βρισκόταν στην Κινσάσα ως εντεταλμένος της ναυτιλιακής εταιρείας όπου εργαζόταν για να καταγράψει μια έρευνα αγοράς και με τα γεγονότα είχε αναγκαστεί να τη διακόψει και να περιμένει! Και ύστερα από μια εβδομάδα αγνής παρέας, όταν με ειδοποίησαν για το τραγικό αυτοκινητιστικό δυστύχημα των γονιών μου που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο του πατέρα μου, κι έπρεπε να επιστρέψω στην πατρίδα άρον-άρον, ήταν αυτός, που σαν από μηχανής θεός μου έδωσε τη λύση της επιστροφής. Είχε την ευγενή καλοσύνη να μου προσφέρει το δικό του εισιτήριο της βραδινής πτήσης για τη Γερμανία, βάζοντας τον εαυτό του στην αναμονή για τις επόμενες ημέρες!

Η ξαφνική και συνάμα τόσο σκληρή αλλαγή στην οικογενειακή μου κατάσταση, έφερε, όπως ήταν φυσικό, τα πάνω-κάτω και σε κάθε προσωπική μου φιλοδοξία,

με πρώτη υποχρέωση την αναγκαία αναζήτηση μιας οποιασδήποτε εργασίας πια, που απλώς θα μου απέφερε ένα κάποιο οικονομικό όφελος, ώστε να αντεπεξέλθω κατ' αρχάς στην πολύμηνη νοσηλεία της μητέρας μου προκειμένου να αποκατασταθεί κατά το δυνατόν η υγεία της.

Άμεση συνέπεια, λοιπόν, υπήρξε ασφαλώς η αναγκαστική απομάκρυνσή μου από τη δημοσιογραφική σχολή. Κι όσο κι αν μέσα μου έδινα και ξανάδινα πεισματικά την υπόσχεση πως αυτή η ταλάντευση μεταξύ ασυμβίβαστων για τον χαρακτήρα μου επαγγελματίων ήταν κάτι εντελώς προσωρινό, ήλθε η μεγάλη για τη συμβατική κοινωνία πρόταση μιας μακρινής μου ξαδέλφης για μια θέση συμβασιούχων στο Υπουργείο Οικονομικών, εξασφαλίζοντας έναν διορισμό στην Εφορία του Δήμου Αθηναίων.

Εξάμηνο στο εξάμηνο, η επαγγελματική μου αποκατάσταση κατάφερε να μου εξασφαλίζει κατ' αρχάς τα χρηματικά ποσά για τα νοσήλια και μακροπρόθεσμα την αξιοπρεπή μηνιαία διαβίωσή μας. Έτσι ξεκίνησα τη δημοσιοϋπαλληλική μου καριέρα, χωρίς να διαγραφώ από τη σχολή, ευελπιστώντας μ' αυτόν τον επίμονο τρόπο πως κάθε αλλαγή ήταν προσωρινή και πως σύντομα η κατάσταση θα επανερχόταν στον προηγούμενο αγαπημένο και άκρως ενδιαφέροντα ρυθμό της. Όμως, εφ' όσον η πρωινή μου εργασία με ανάγκαζε σε επανειλημμένες και κατ' εξακολούθησιν απουσίες, η αυτόματη διαγραφή μου μέσα στους επόμενους κιόλας μήνες ήταν γεγονός. Συνειδητοποίησα, με πόνο ψυχής

είναι αλήθεια, πως έπρεπε να αποδεχθώ τον διαχωρισμό επαγγέλματος και διασκέδασης. Το μόνο που μου είχε δηλαδή απομείνει ήταν το δίχως άλλο η περιπετειώδης εξερεύνηση του κόσμου στα πλαίσια που η φαντασία της παρέας μας οριοθετούσε.

Όμως εκτός από τα «παιχνίδια» μας, στη νέα μου πραγματικότητα είχε εσχάτως προστεθεί και ο νέος άνδρας που από κείνο το ταξίδι στην καρδιά της Αφρικής, φρόντιζε σε τακτά χρονικά διαστήματα να κάνει εμφανή την παρουσία του. Στην αρχή δειλά-δειλά εκφράζοντας τον ανθρωπισμό του στη συμφορά μου, και στη συνέχεια επιδεικνύοντας με χαρά το ενδιαφέρον του για μένα. Ήταν συμπαθέστατος, με γλυκά χαρακτηριστικά σε μελαχρινές αποχρώσεις, με μελιά μάτια και μια εξαιρετικά ζεστή αγκαλιά που συμπληρωνόταν από τη θερμή χροιά της φωνής του και ατελείωτα καυτά λόγια! Μέσα τους υπέβοσκε η φλόγα ενός τρελού έρωτα, πανέτοιμη στην ανταπόκρισή μου να εξαπλωθεί και να πυρακτώσει τις ανυπόμονες οντότητές μας. Τα μαλλιά του σκούρα και μακριά έως κάτω απ' τους ώμους του, τα κρατούσε σχεδόν πάντα σεμνά δεμένα ώστε να μην ενοχλούν, και τα χείλη του, ιδιαιτέρως χαμογελαστά όταν ήμασταν οι δυο μας, ήταν ζωγραφισμένα μ' ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα. Ήταν ψηλότερός μου, περίπου μια πιθαμή, αλλά αρκετά βαρύτερος, με κάποια, λιγοστά επιπλέον κιλά.

Η δυναμικότητα του χαρακτήρα του με εντυπωσίασε και με κέρδισε από την πρώτη μας επαφή τότε στην Κινσάσα, αλλά η μεθοδικότητα στον τρόπο ζωής του, στη σκέψη του και στη δουλειά του, με ικανοποίησε

σε τέτοιον βαθμό που ενεργοποίησε ταχύτατα την επιθυμία μου για συμβίωση, συνύπαρξη, συγκατοίκηση. Με δυο λόγια, αλληλοσυμπληρωνόμασταν. Ήταν ό,τι ακριβώς μου έλειπε. Ήρεμος, σοβαρός, υπεύθυνος, τον διέκρινε το θάρρος της γνώμης του, αλλά κάθε διεκδίκηση γινόταν με ήπιο, άκρως διαλεκτικό τρόπο, χωρίς εξάρσεις και βαρυσήμαντες εκφράσεις· ήταν ο συμβιβαστής ατόμων και καταστάσεων, ο χαμηλών τόνων δυναμικός άνδρας που αντιπαθούσε έριδες, μισόλογα ή υπεκφυγές. Η στάση του απέναντι στις αντιξοότητες ήταν χαρακτηριστικά στωική και η υπομονή του παροιμιώδης. Άρσεε στην παρέα μου, κερδίζοντας αμέσως την εμπιστοσύνη τους, αν και σπανίως συμμετείχε στα «μυστικά» μας. Προτιμούσε το πεντακάθαρο σαλόνι του, την άνετη μεγάλη πολυθρόνα μπρος στην οθόνη του φορητού υπολογιστή, να αναζητά, εκ του ασφαλούς, να επικοινωνεί, να μαθαίνει τα πάντα μέσω διαδικτύου. Δεν μου απαγόρευε τίποτε, απλώς περνούσε διαφορετικά τον ελεύθερο χρόνο του και δεν τον κατηγορούσα γι' αυτό, πρέσβευα μόνο πως η ένταση της αληθινής ζωής δεν αντικαθίσταται, ούτε εμπεριέχεται σε καμμία οθόνη.

Κρατώντας, όμως, τούτη την ώρα τον περίεργο φάκελο, η μεγάλη αλήθεια, που μου δημιουργούσε πλήθος αμφιβολιών για την προέλευση του «δημιουργηθέντος εκ των έσω» μυστηρίου, ήταν πως τους φίλους μας είχα να τους δω από το περασμένο Σαββατοκύριακο και έκτοτε μόνο στο τηλέφωνο είχαμε μιλήσει. Κι όμως, η τοποθέτηση του χαρτιού θα έπρεπε να είχε γίνει σίγουρα σήμερα

και μάλιστα μετά τη δωδεκάτη μεσημβρινή, αφού το πρωί που τακτοποίησα τα προσωπικά μου αντικείμενα σ' αυτήν δεν υπήρχε τίποτε το αξιοπρόσεκτο ή το ξένο, όπως και αργότερα στις εντεκάμισι, που έψαξα για το κινητό μου τηλέφωνο, απαντώντας στην κλήση του αγαπημένου μου. Μήπως, εφ' όσον η τσάντα δεν μετακινήθηκε από τον χώρο του γραφείου, τις ύποπτες ώρες, κάποιος συναδέλφος θέλησε έτσι να μου γνωστοποιήσει μια κρυφή του καταδίωξη; Και ίσως να προτίμησε αυτόν τον τόσο περίεργο κι ανώνυμο τρόπο, γιατί απλώς δεν θα μπορούσε να με προσκαλέσει κατευθείαν στο σπίτι του και να μου εκμυστηρευτεί ένα μεγάλο μυστικό του. Αλλά και πάλι κάτι έλειπε, εμποδίζοντας την ολοκλήρωση της σκέψης: προσωπικά με κανέναν από τους συναδέλφους ή τις συναδέλφισσες του ορόφου δεν είχα ιδιαίτερες σχέσεις: μάλιστα θα τολμούσα να πω ότι είχα μόνο τις εντελώς απαραίτητες επαγγελματικές συνομιλίες μαζί τους.

Αυτή η συμπεριφορά δεν οφειλόταν στις απρόσωπες συνθήκες διαβίωσης, που τα τελευταία χρόνια είχαν προσβάλει κάθε αστική κοινωνία. Χαριτολογώντας θα έλεγα πως η αιτία του υποτιθέμενου κακού ήταν μια εσωτερική μετάθεση: από τον πρώτο όροφο όπου ανέκαθεν ήταν το γραφείο μου, βρέθηκα, για την εξυπηρέτηση του κοινού, στο τρίτο πάτωμα, στη μηχανογράφηση.

Έτσι, κάτι το μικρό χρονικό διάστημα στη νέα μου θέση, κάτι η προσωπική μου επαφή με τον κάθε πολίτη, δεν μου άφηναν και πολλά περιθώρια να δημιουργήσω φιλίες ικανές για αποκαλύψεις τέτοιου μεγέθους. Έπειτα,

αν όντως υπήρχε κάποιο σοβαρό πρόβλημα, εγώ με ποιά κριτήρια επιλέχθηκα ως αρωγός, υποκαθιστώντας μάλιστα και τον ρόλο της αστυνομίας; Πώς και για ποιά μου προσόντα κρίθηκα ικανή να βοηθήσω στα προβλήματα μιας μάλλον άγνωστής μου γυναίκας; Με άλλα λόγια, πώς, εκ του μακρόθεν, έδωσα την εντύπωση τέτοιας δεινότητας και απaráμιλλης αλτρουιστικής διάθεσης, ώστε απευθυνόμενη σε μένα να βρει τον δυνατό στρατιώτη, τον φύλακα-άγγελο, παραγκωνίζοντας μάλιστα τους παλιούς φίλους;

Σαφώς ο καθένας θα διέθετε τον όποιο κύκλο, στις σίγουρες, εχέμυθες πλάτες του οποίου θα μπορούσε να στηριχθεί και να προσμένει βοήθεια. Ίσως, βέβαια, η επιλογή μου να έγινε εντελώς τυχαία και περιστασιακά, με βάση δηλαδή την ευκαιριακή άνεση του φοβισμένου ατόμου να ρίξει το χαρτί στην πιο πρόχειρη τσάντα και όχι λαμβάνοντας υπ' όψιν τις δυνατότητες της παραλήπτριας. Από την άλλη, και το ενδεχόμενο της φάρσας, του κακοφτιαγμένου και πρόχειρου αστείου, ήταν επίσης αρκετά πιθανό έχοντας απώτερο σκοπό να σπάσει απλώς τη μονοτονία του πρωινού. Σκαρώνει ο οποιοσδήποτε, λοιπόν, ένα πρόχειρο παιχνιδάκι, και το στέλνει, στην άρτι αφιχθείσα νεαρά, η οποία όμως για κακή του τύχη, αν μη τί άλλο, γνωρίζει από τέτοια και δεν θα έπεφτε στην παγίδα.

Πεπεισμένη για την ορθότητα αυτής της τελευταίας λογικότητας σκέψης μου, έριξα τη λευκή κόλλα στον κάδο των αχρήστων, μ' έναν τρόπο επιδεικτικό, σαν να ακολουθούσα την άφσογη τεχνικά κίνηση επαγγελματία

καλαθοσφαιριστή, ολοκληρώνοντας έτσι την ολιγόλεπτη εμπλοκή μου στα πονηρά σχέδια κάποιου που δεν με παρέσυραν στην αναζήτηση αιτιών ή αποτελεσμάτων, και με μια βαθιά εκπνοή αποδεσμεύτηκα από το περιεχόμενό του. Τελειώνοντας το τσιγάρο μου, κατευθύνθηκα στο υπνοδωμάτιο για την καθημερινή μου σιέστα πριν από τον επίσης καθημερινό μου περίπατο στο κατάφυτο πάρκο πίσω από το σπίτι μου. Το μυαλό μου, συνοδευόμενο και από ένα ελαφρύ μειδίαμα στα χείλη, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, παραλλήλιζε το μόλις ενοχλητικό συμβάν με αυτές τις παράξενες, άλλοτε ρομαντικές και άλλοτε περιπετειώδεις, ιστορίες, που ξεκινούν με το κρυμμένο μήνυμα στο μπουκάλι, το οποίο αφού επιπλέει για καιρό, φθάνει στα χέρια ενός δυναμικού πρωταγωνιστή που ψάχνει, ερευνά και τελικά ανακαλύπτει θεούς και δαίμονες πίσω του.

Και πράγματι, χαλαρωμένη με σκηνές του κινηματογράφου, θα παραδιδόμουν στην ποθητή αγκαλιά του Μορφέα, αν ανάμεσα στις παραπάνω δεν τύχαινε να ανακατευθούν και κάποιες από τη σημερινή μου ημέρα. Και τότε απ' τα μάτια της μνήμης ανασύρθηκε εμπρός μου η εικόνα της κυρίας στο ταξί, που με έφερε σπίτι, πριν από δύο ώρες περίπου. Μήπως, λοιπόν, ήταν αυτή η φοβισμένη γυναίκα, που τυχαία η μοίρα μ' έφερε δίπλα της; Κάποιο ενοχλητικό συναίσθημα με ταρακούνησε τόσο έντονα που με ανάγκασε να πεταχτώ κυριολεκτικά από το κρεβάτι και ανήσυχη πια, αφού κάθε διάθεση για ύπνο με είχε εγκαταλείψει, έτρεξα προς το καλάθι των αχρήστων.